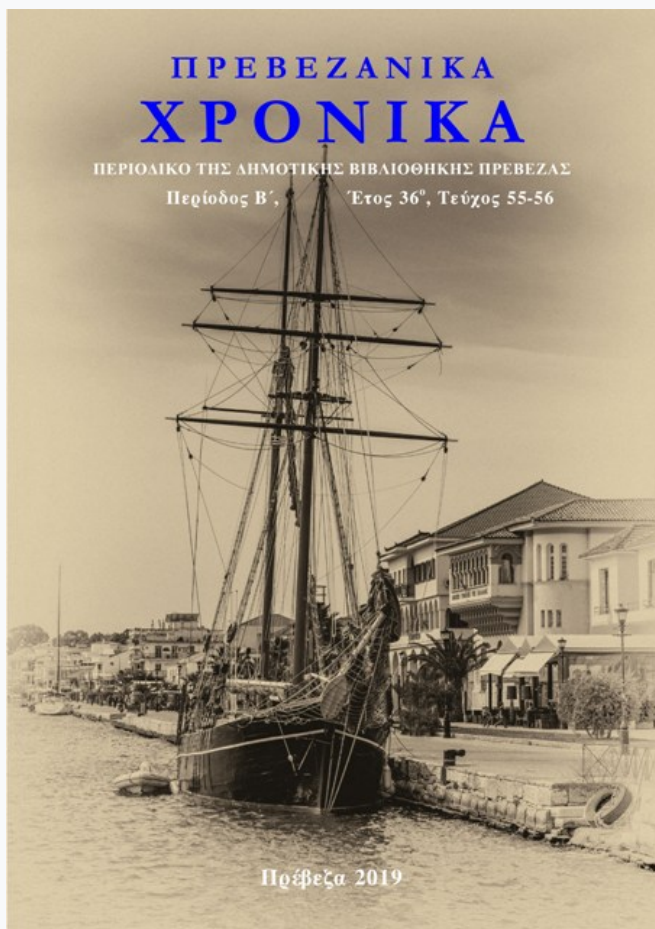

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 55-56 (2019)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 55-56 (2019)

Πόση σχέση; Χώματα; Ανθοσφιγμένο
(νανουρίσματα);

Ρούλα Γαλάνη

doi: [10.12681/prch.28235](https://doi.org/10.12681/prch.28235)

Copyright © 2019, Ρούλα Γαλάνη

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Γαλάνη Ρ. (2019). Πόση σχέση; Χώματα; Ανθοσφιγμένο (νανουρίσματα);. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (55-56), 329–331.
<https://doi.org/10.12681/prch.28235>

Ρούλα ΓΑΛΑΝΗ

Πόση σχέση;

Καμία σχέση δεν έχουμε
 με τους ανθρώπους που ξέραμε
 πως ήμασταν κάποτε.
 Όμως... Όσο μέσα στο χάλαθρο ζήσαμε
 μην έχουμε κάτι ξεχάσει μικρό
 που προσδοκά το ψήλωμά του;
 Ή μήπως πάλι ένα κάτι έχει μείνει
 να μας γυρνάει σε πάγκους σαθρούς,
 σε ανοιχτά παράθυρα σαν τα σπουργίτια
 τρίμματα που τσιμπούν στα κατωκάσια;
 Σε ορίζοντες βράχων
 που δεν λευτερώνεται χαρμπί¹ ν' ακονίσει
 η σπασμένη φτερούγα μας...
 ή πιότερο ακόμα σ' απόμακρες χώρες
 που της γιαγιάς μάς ταξίδευε
 – χαλί του Αλαντίν –
 το γλυκό παραμύθι της;

Καμία σχέση δεν θα 'χουμε
 μ' όσους γελούν ασυναίσθητα
 για όσα μας λείπουν...
 Για όσα χορτάτοι δεν γίνανε λύκοι
 με πεινασμένη ψυχή...
 Για όσα χαραμίστηκε η γεύση
 σε αγνώμονες γλώσσες,
 σε φαγοπότια με ειδωλόθυτα.²

Κι αλήθεια ... πόση θα 'χουμε σχέση
 με κείνους που λευκωμένα τα χρόνια
 σ' ανίσιο δρομάκι προϋπάντησαν
 γεμάτους σκέψη για όσα κατάντησαν
 τον κόσμο παλιό;

¹ *χαρμπί*: διακοσμητικό αμβλύστομο μαχαιρίδιο, κρεμάμενο στο σελάχι φουστανελοφόρου και χρήσιμο για ακόνισμα ή τρύπημα.

² *ειδωλόθυτα*: κρέας που προσφέρθηκε ως θυσία σε ένα είδωλο.

Χώματα

Μια θάλασσα που χύθηκε η ελληνική ψυχή
 στις στέπες των Ηπειρών και στα όρη των Αρίων
 κι ακόμα ως πέρα στο άλλο το ημισφαίριο
 που 'χει φωτιά σαν ξεμυτάει εδώ ο χειμώνας ...
 «Κάτσε! Έχω ψήσει κάστανα στη σόμπα!»
 Στα αλλότρια δάση, στα ξένα λόγια, στα μετόχια ...
 μεσάρια³ αγνώριμα ... «Είναι νωρίς. Μη χαθείς! Γύρνα!»
 Πού μετριούνται τα βήματά μας; Ένα στο φως
 δυο στο σκοτάδι ...
 Τ' αστροπατήματά μας – άλλα φτερά κι άλλα πελέκια –
 μια τα δικά μου, τα δικά σου, τα δικά μας ...
 κι όσων αφήσανε τα χώματά μας έρμα.
 Όσων για ένα άχυρο τσουβάλι, στάρι ανταλλάξαν.
 Σ' αυτές τις μέρες, Θεέ μου, παράξενη η σιωπή στα σπίτια!
 «Πού κρύβεσαι πασαλειμμένος με την τούρτα;»
 Σιωπή συνώνυμη με ροζ κεράκια από μωρών γενέθλια.
 Μούσα μιας πλάνης που εικονίζει τη μονάξια
 πάνω μας, γύρω, μέσα στην καρδιά μας
 χωρίς γιορτές μακριά από τα παιδιά μας
 που τα 'κλεψε ο αντικατοπτρισμός των παλατινών.⁴
 «Ελάτε πίσω! Να δείτε ... εγώ θα σας προφτάσω!»

Ξεροί απομείναμε σαν αντηχείο σειρήνων
 ψυχρών πολέμων που έχουν γίνει κράμα ...
 Κύκλοι ομόκεντροι, ωστικοί, στην επιφάνεια
 ερωτοχτυπημένης θαλασσιάς που ορμούσε
 στα σκέλια του ήλιου και στα στόματα των βράχων
 και στο άρφανο της αγκαλιάς της κάμα.

³ μεσάρια: μισοί δρόμοι, μεσοτοιχίες.

⁴ Παλατίνος: λόφος που χτίστηκε πάνω του η αρχαία Ρώμη και αποτέλεσε κατοικία των αυτοκρατόρων, μετφ. το ευρωπαϊκό πνεύμα της οικονομικής ανάπτυξης.

Ανθοσφιγμένο (νανούρισμα)

Πολυκαιρισμένο ό, τι στο βάζο ... από μένα
 δεν θα γευτείς.
 Μήτε κείνο που σαπουριάζει στο μυαλό θα σε φιλέσω,
 κόκκαλο μπήγοντας στο βρεφικό λαρύγγι
 της αδέκαστης στόχασης.
 Στου Γριόβιγλα⁵ την τρεμιθιά έχω το λίκνο σου ταμένο.
 Πλάι του θα μωρουδίζει το χουχουλιάρικο φεγγάρι
 πούδρα και μασσαλιώτικο σαπούνι να οσφραίνεται
 σε ζηλεμένα βραδιάσματα.
 Θα καλπάζουμε οι δυο μας ατέλειωτα με τ' άτια του θέρου
 ως το μάγεμα του όρθρου
 και σαν οι πρώτες αχτίδες στεφανώσουν τα βλέφαρα
 θα σε οδηγήσω στον ήλιο να σε κάνει πριγκηπόπουλο
 και να σου δώσει μια μέρα γυναίκα τη Μελίσσα
 την ολόχρυση
 που 'χει καστανή ζάχαρη και λάδι τρίψει το κορμί.
 Εκατό ευλογημένα χέρια θα χτίσουν το σπίτι σας
 που θα το κελαηδούν καναρίνια Τιμπράντο⁶ ...
 Και γω θα κρέμομαι σταυρουδάκι να λάμπω
 στο φρύδι της πόρτας σας,
 υφαντή σημαιούλα στο μαντάνι⁷ της νεραϊδολίμνης.
 Θα 'μαι το κρινένιο χεράκι του αέρα
 στα πυκνά σας μαλλιά,
 το καλωσόρισμα των ανοίξεων στο χαμογέλιο
 των φίλων σας.
 Πάντα είχα ένα δέντρο δικό μου να μ' ανεβάζει
 στην κρυφή του φωλιά
 κι είχα ανθοσφιγμένα – τι τύχη – όσα βρήκα
 στην αγκαλιά μου.
 Όλα αυτά γίναν στ' αλήθεια γιατί
 συ 'σαι – από δω και πέρα – αγγελένιο μου
 το άγιο μου δέντρο.

⁵ *στου Γριόβιγλα την τρεμιθιά*: δέντρολατρικό έθιμο στον λόφο Γρίβιλα του Ν. Ρεθύμνης, επαρχίας Μυλοποτάμου για απομάκρυνση των ασθενειών και του κακού.

⁶ *μαντάνι*: κατασκευή σε μέρος με φυσικό ή τεχνητό καταρράκτη για πλύσιμο ρούχων με ξύλινα «σφυριά», κοπάνια.

⁷ *καναρίνια Τιμπράντο*: ισπανικό είδος άγριων καναρινιών με αρμονική μελωδία.